

Cesta ke Kristu

Rudolf Steiner

Berlín, 17. listopadu 1913

Vycházejí z toho, co již bylo častokrát řečeno - že mystérium na Golgotě je nejdůležitější událostí ve vývoji lidstva a že Kristus je od těch dob spojen s auroou Země - dr. Steiner řekl, že mnohým z nás patrně v průběhu jejich úsilí přišla na mysl otázka: Kde teď Kristus vlastně je? (Na poslední přednášce v lóži už říkal, že lidé hledali Krista tam, kde není, tak jako ženy u hrobu, které ho tam hledaly a našly hrob prázdný; a jak jej stejně jako tyto ženy, tedy tam, kde není, hledali ve středověku i křižáci. Jen učedníci ho hledali tam, kde byl: v duchu.)

Pak dr. Steiner mluvil o okamžiku, k němuž sahají vzpomínky každého člověka; tento okamžik se nachází mezi narozením a sedmým rokem; je to okamžik, kdy procitne sebevědomí člověka. Nachází se mezi narozením a výměnou zubů a v této době se podstatnou měrou utváří individuální forma ve fyzickém těle. V prvních letech člověk žije ve snově tlumených stavech vědomí. Celý náš duševní život probíhá v současném vývojovém cyklu lidstva tak, jako je tomu nyní, právě proto, že v prvních sedmi letech člověk procitá ke svému sebevědomí.

Protentokrát předpokládejme, že by tomu bylo jinak. Hypoteticky budeme předpokládat, že by člověk k sebevědomí procitl teprve v desátém roce; pak by i celý náš duševní život byl jiný. Představme si, že takový člověk, který by k sebevědomí procitl v desátém roce svého života, by někoho pověřil, aby ho ráno vzbudil v určitou hodinu. Při probuzení by pak měl dojem, jako by se on sám přikradl ke svým dveřím, zaklepal a vzbudil sám sebe, anebo při obvyklém probouzení by sám sebe viděl vstupovat jako světelnou postavu, kráčející k sobě samému, otevírající mu oči a takto jej probouzející. A věděl by pak, že v říši, z níž k němu přichází jeho vlastní světelná postava, dlí i Kristus.

Přestože lidské sebevědomí nyní nastupuje již v průběhu prvních sedmi let, dospěje mnoho lidí v brzké době k tomuto prožitku.

Stojíme na významném předělu a je třeba na to poukázat. Člověk pak bude prožívat, jak se k němu blíží světelná postava jeho astrál ního těla, a při tom bude poznávat, že tato světelná postava stravu je jeho fyzické tělo, že pokaždé, když ho opustí, jako by si kousek z něho vzala s sebou. A když se tato postava ráno opět zmocní fyzického těla, pozná člověk, že žije za cenu umírání. Tento prožitek může lidi vést k nejhlubšímu smutku a melancholii. Svého těla, fyzického těla, si už nebudou cenit. A zatímco díky vnější kultuře, technickým vymoženostem, letadlům a dalším věcem lidská odvaha nesmírně stoupne, lidé budou mít zároveň malou úctu k životu, budou propadat hluboké vážnosti, smutku, melancholii, a počet sebevražd nesmírně vzroste. Zatímco ve vnějším smyslovém životě poroste vnější odvaha, bude na druhé straně nutně čím dál víc ubývat vnitřní odvahy, jež bude ustupovat zbabělosti, zakuklené zbabělosti. Lidé jsou čím dál materialističtější a o něčem duchovně-duševním nechtějí nic vědět. Důvodem je jistý druh zbabělosti. Angeloi to ve vývoji lidstva předvídali a inspirovali Kanta, aby postuloval své učení o hranicích, daných lidské schopnosti poznání. Bylo to ve vývoji lidstva nutné.

Lidé, kteří nenajdou cestu ke Kristu, propadnou, prožijí-li ono „žiji za cenu umírání“, bezmeznému smutku a hluboké vážnosti a skutečně vedle sebe uvidí chodit postavu smrti. Víme však, že Kristus žije v auře Země. Jsme s ním vždy spojeni. A víme-li to a uchovávali toto vědomí v sobě živé, vezme na sebe pro nás tento obraz smrti rysy Krista, který chodí vedle nás jako člověk, i když ho jasnozřivě nezříme. Jasnozřivé zření Krista nám jej ještě neučiní živoucím; musíme to vědět, a proto to teď musí být řečeno.

Nemůžeme se vymanit duchu doby. Tento duch působí všude a my jsme součástí své doby. Avšak vědomí toho, že Kristus žije a že k němu můžeme dospět, uchrání naše duše před zpusnutím, před hlubokou melancholií a před pohrdáním životem. Budeme rozumět slovům naší rosikrucíánské průpovědi: *In Christo morimur*.

Když toto všechno necháme ve svých tichých chvílích náležitě ožít v duši, může nám to být velkou pomocí.

GA 266/III